

Leo

Leo maakt een berg om de zee tegen te houden. Hij steekt zijn schep diep in het zand en zet daarbij zijn voet op de uitlopende rand, zoals hij grote mannen wel eens had zien doen. Af en toe kijkt hij naar zijn ouders die achter een windscherm op een grote handdoek liggen. Als ze hem zien kijken, knikken ze hem bemoedigend toe, waarna ze weer zo snel mogelijk hun positie ten opzichte van zon en wind innemen.

Leo houdt de zee in de gaten. Heeft deze de aanval al ingezet? Nee, nog niet. Hij schept snel verder om de berg op te hogen. Ondertussen voelt hij de zon drukken alsof deze hem onder het zand wil begraven en de wind trekken zoals zijn moeder soms doet om hem haar wil op te leggen.

Opeens ziet hij een zwart vogeltje. Hij legt zijn schep neer en observeert het beestje. Vreemd. De andere vogels zijn wit en vliegen net boven de brekende golven. Het zwarte vogeltje zoekt steeds een droogvallend stukje zand op.

Zouden zijn vader en moeder het vogeltje ook zien? Het lijkt er niet op. Hij zet zijn schep neer en hoopt dat de zee hem niet zal meenemen. Daarna loopt Leo in de richting van de vogel. Elk moment verwacht hij een reactie van zijn vader of moeder, maar deze blijft uit. Hij loopt de zee in. Misschien wil niemand met het vogeltje spelen, denkt hij.

Toen Leo kleiner was en zijn moeder hem voor het raam in de zon zette, liet hij zijn speelgoed onaangeroerd en speelde in plaats daarvan met de stofjes in de zonnestralen. Zij waren vriendjes voor hem, die vroegen of hij mee wilde spelen. Hij probeerde ze te pakken, maar elke keer als hij met zijn hand te dicht bij de straal kwam, vluchtten ze weg. Leo schreeuwde het dan uit van de pret.

Zijn moeder kwam geschrokken op hem afrennen en zag de spartelende jongen. ‘Wat is er aan de hand?’ vroeg ze ongerust. ‘Houd op met dat gegil.’

Ze duwde een houten kar in zijn handen en deed het geluid van een auto na.

‘We moeten ander speelgoed voor hem kopen’, meende zijn vader. ‘Leo is al vijf en te groot voor dat houten spul.’ Ze kochten modernere auto’s; een afspiegeling van de auto’s die in hun buurt het meeste voorkwamen. Ze gaven hem ook een soort plastic bouw materiaal.

Voor Leo waren de witte en rode blokjes echter kabouters die uit verschillende dorpen kwamen. Hij speelde dat hij de koning van hun land was. Hij sprak met ze en vertelde hen precies, wat ze moesten doen. Ook stelde hij witte en rode groepen samen, die de vuurspuwende draak moesten verslaan. Hij duwde dan zijn grootste auto in de richting van de kabouters die deze altijd wisten te verslaan.

Zijn vader deed hem vaak voor, hoe je prachtige huisjes kon bouwen door de steentjes in elkaar te drukken. Maar Leo vond, dat je de kabouters daarmee pijn deed en weigerde te bouwen. Hij haalde de huisjes zo snel mogelijk weer uit elkaar. Hun zoon had zeker geen technische aanleg.

Het speelgoed veranderde in spelletjes met kaartjes die je op de tafel uitspreidde en om moest draaien en hij kreeg ook een soort plastic rasterwerk, waar je schijfjes in moest doen. Maar Leo stapelde de kaartjes op elkaar en ging erop staan. ‘Ik ben de reus en zal goed doen.’ Hij strooide de plastic schijfjes om zich heen, alsof hij gouden en zilveren munten naar de kabouters toewierp.

Zijn moeder ging met Leo aan de grote tafel zitten en legde met geduld uit wat de bedoeling van de spelletjes was. Liep ze weg, dan ging Leo echter weer aan zijn goedbedoelde arbeid. Ze moesten hem de spelletjes afnemen.

Er werd een bezoek gebracht aan de dokter, want ook zijn juf had gezegd, dat Leo te speels was voor zijn leeftijd. De dokter onderzocht Leo maar kon niets vinden. Hij riep ze alle drie binnen voor een gesprek. ‘Als ze nu eens de belevingswereld van Leo probeerden voor te

stellen en met hem gingen spelen, misschien zou er dan een wederzijds begrip kunnen ontstaan.'

Zijn vader was daar later nogal kwaad om geworden. 'De wereld is geen speeltuin. Als je hem op zo'n manier zou opvoeden, dan kun je hem net zo goed nu alvast laten wennen aan de heroïne. Hij moet op jonge leeftijd de wereld leren begrijpen.'

Toen een collega hem vertelde, dat zijn zoontje zo gemakkelijk met de computer overweg kon, was de redding wellicht nabij.

Gedrieën hadden ze er een gekocht. De software bestond uit verschillende spelletjes, de meeste geschikt voor jongere kinderen. Leo moest bijvoorbeeld een op het scherm verschijnend figuur inkleuren. Hij moest het pijltje eerst op de kleur en daarna naar het gewenste vlak brengen. Maar hoe vaak ze het ook voordeden, Leo bleef op het toetsenbord spelen, alsof hij achter een pianoklavier zat. Toen hij er ook nog op begon te slaan, gaf zijn moeder hem voor het eerst een ferme tik.

Zijn ouders hadden er later ruzie om gekregen. Ze besloten het iets rustiger aan te doen met Leo. Als zijn vader zelf achter de computer zat, zou Leo eerst toekijken. Leo stond echter al snel op en liep weg. 'Blijf zitten', gilde zijn vader, maar Leo luisterde niet.

Als Leo voor het raam zat en het regende, dan stelde hij zich voor dat de druppels elfentranen waren. Hij had dan ook verdriet en wilde ze opfleuren. Hij trok rare gezichten om ze aan het lachen te maken of pakte zijn stiften en kleurde zijn gezicht als een clown. Kwam de zon weer te voorschijn, dan lachte hij tegen haar en vroeg of ze met hem wilde spelen. Met de zon verschenen de stofdeeltjes, waarmee Leo dolle pret had.

Ook zag hij vaak grote witte vogels...

Waarom vliegt het zwarte vogeltje niet op, denkt hij. Bij het diertje gekomen probeert hij het op te pakken, maar het vogeltje is zo glibberig dat het uit zijn handen glijdt. Leo's handen blijken bedekt te zijn met een dikke laag olie. Het vogeltje probeert weg te fladderen verder het water in.

'Kom hier', roept Leo angstig. Hij loopt achter het vogeltje aan. Hij ziet alleen nog het kopje boven het wateroppervlak, maar dan verdwijnt het. Leo kijkt onder water waar het diertje is...

'Leo'

'Leootje'

'Leoooo'

'Leootje?'